

що він був одним з головних фундаторів тієї релігії, котра видала "Батьків-Пілігримів", і Кромвела, і Мільтона, і Джана Буяна.

По шістьох майже місяцях побуту в Франкфурті, Нокс побачив що він не годен бути довше проповідником тим вигнанцям, бо то було однаково непожиготним ні парохії ні йому. Він вернув до Женев, котра була йому неначе рідною хатою на континенті, де він і замишав останні п'ять років вигнання. Але в роках 1555-1556 він відвідав Шкоцію і наслідком того в Нокса з'явилась переконане, що прийде день, коли і його нарід привитає реформовану релігію. Тим часом Нокс найшов роботу для своїх рук межи його вигнанцями в Женеві. Хоч він був і Скачмен, (ми мусимо вважати те за високе цінення його елоквенції і пильности) він був вибраний проповідником англійськими вигнанцями, котрі мешкали в тім місті. Ся парохія була цілковито інакша, як та в Франкфурті. Женевські парохіяне творили одну щасливу родину злучену до купи спільними стражданнями, і спільними надіями і спільною вірою. Але Нокса все потягало віддати всю свою силу своєму рідному народови, котрий мав на него перше право.

Нарешті той день прийшов, которого він так нетерплячи вичікував. В 1558 р. Марія Тюдор вмерла, а на її місце настала протестантка королева Елизабета. І в Шкоції склались такі обставини, що Нокс міг вертати безпечно додому.